

На неколико примера ћу покушати да покажем дубину проблема у Србији коју премијер уопште не уочава. А то је онда већи проблем од свих проблема. Теме ће бити банкарски систем, дуг путарима, пензијски систем, пољопривреда.

На почетку не могу да одолим, а да не прокоментаришем маркетиншку мантру о највећем успеху Владе – укидању виза. Најбоље у протеклих годину дана Владе је оно што ће се можда догодити до године. Али нашој јавности не сме да промакне да је то „најбоље“ – горе од Македоније. За Македонију је сада дато пуно зелено светло, а ми имамо још неке техникалије да отклонимо до октобра. Никада, ни 1999. године, Србија није била иза Македоније. Да ли је било ко од новинара питао г. Цветковића, како га није срамота да се хвали да је Србија иза Македоније? Ово одсуство обичних питања о истини видеће се и на другим примерима. То што раде новинари је можда и већи злочин од онога што раде политичари.

Премијер и гувернер се утркују да нам покажу ко има веће примедбе на банкарски систем у Србији. Као да га нису они направили и као да га они не подстичу својим одлукама свакодневно (види о томе текстове г. Катића). Реч је о потпуно промашеном систему који се не може поправљати додатним мерама, него се мора из корена мењати. Шта је Влада урадила у том правцу? Ништа. Шта Влада мисли да уради у том правцу? Ништа. Шта су новинари питали премијера о томе? Ништа. Шта ће бити са Србијом ако се настави тим путем? Србија ће ући у трајно безизлазну ситуацију. Упропастићемо не само своју децу, него и даља покољења.

Путарима држава дугује око 350 милиона евра. Пре месец дана, Влада је громогласно најавила да је обезбедила средства за око 170 милиона евра за путаре. Прво, какав је то успех да плаћаш пола дуга после дугог времена дуговања? Да не говорим о скандалу да у кризи држава било коме у привреди ишта дугује. Много важније од тога је што од путара нико један евро није добио до данашњег дана. Банке код којих су се путари у међувремену задужили, уз грозне камате, чекајући исплату дуга, чувши да су паре спремне, пустиле су менице и друга средства обезбеђења, плашећи се да ће путари све паре потрошити за друге намене, а не за враћање кредита. Како никакве паре нису уплаћене путарима, банке су их нехотично увеле у блокаду. То је проузроковало додатне тешкоће путарима. Сад нису могли да плаћају ни за текуће пословање, а и изгубили су право да конкуришу за нове послове (пошто су у блокади). Ка њима су кренули силни притисци њихових добављача који им нису веровали да паре нису добили и који су захтевали да се сада „када пара има“ и њима плати њихов део.

Тако је Влада својим лажним обећањима своје повериоце довела у још тежу ситуацију од оне у којој су били услед неплаћања. О том успеху премијер није ништа рекао. О томе га нико од новинара није питао ни једну реч. О томе шира јавност не зна ништа. А ствари у том сектору кључају.

Премијер нам је објаснио да ће у августу у разговорима са ММФ заступати став да се пензије не могу смањивати. Проблем у погледу пензија је огроман. Потпуно независно од ММФ. Да смо сами на Месецу, опет би се морало приступити решењу проблема пензија. Ми сада из буџета дотирамо пензиони фонд са око једне трећине укупног буџетског прихода. Трећина укупног пореског оптерећења привреде и радно-способног становништва иде за пензије. То је неодрживо. Када се пензиони систем дотира из буџета, то је озбиљан проблем. Када је обим дотирања 10% то је огроман проблем. Када је то 30%, то је смртна пресуда за свако друштво. Како премијер мисли да реши овај проблем? Никако. Уопште не мисли о решењу. Не види га. Ни он, ни остали у Влади. Како то мисли да реши ММФ? Баш их брига. Они ће захтевати одржив буџетски систем и тачка. Решење је наравно у докапитализацији пензионог фонда државном имовином. Да ли је неки новинар било шта питао о томе премијера? Није. И неће. И не зна. И баш их брига. Али, ствари због тога клизе ка понору. Нажалост, у потпуној тишини.

Држава је откупила мало мање од 65 хиљада тона жита по цени од 13 динара за килограм. Тржишна цена је око 10 динара. Та количина је нешто мање од 3% укупног рода. То је скандал. Држава не сме да фаворизује било ког произвођача. Она мора да каже: имамо толико и толико пара за жито, што значи да ће сваки произвођач добити нпр. 1 динар (0,7 или колико већ) по килограму. Свих 100% произвођача. Држава мора да има једнак однос према свима у истој ситуацији. Ова срамота је у медијима представљена као позитиван потез Владе. Нико да их пита „шта то радите“, како смете да фаворизујете оне који су имали услове да брже заврше жетву од оних који то нису могли? И зашто?

Да ли било ко може да нам објасни шта је стратегија Владе када је пољопривреда у питању? Добро, нема акта те врсте, али шта је то Влада за годину дана предузела као почетак развоја пољопривреде? Ништа. И тако годинама (треба се увек сетити да је иста политичка групација која влада данас имала већину и у другој Коштуничиној влади - а ни његова прва Влада није ништа урадила). А могли су да ураде макар две ствари: да оснују државну развојну пољопривредну банку и да одреде воћарство као грану која се може најбрже развијати. И то нарочито у производњи јабука, брескви и кајсија (конзумног воћа, а не само индустријског: малине, вишње и сл.) Да не говорим о питању осигурања пољопривреде које није код нас ни начето. Реч је о десетинама хиљада

О Влади

Пише: Бранко Павловић
петак, 10 јул 2009 11:53

домаћинстава која би почела да остварују озбиљан приход и која би омогућила зараду за неколико стотина хиљада људи. Затим би они својом куповном моћи покренули услужне делатности у својим селима. Ништа нису урадили. Сагледавају проблеме жетве у јулу.

О пољопривреди се расправља углавном онда када неко блокира пут, просипа малине или најављује сечу засада. Али то што озбиљне сталне критике Владе по том питању нема, не значи да проблеми у том сектору не прете експлозијом.

Премијер каже да је најгоре прошло. Лоше траје, а најгоре тек долази.